

Бліндажні оповіданнячка (збірка)

Петро Рух

Романтична, філософська проза. Написано на бойових позиціях на фронті на Донбасі у вересні 2024

ШКОДА

Мені страшенно подобалося в ній усе. Вона була дуже вродлива, дуже весела та життєрадісна і неймовірно гарно танцювала. Танцювати було її роботою: вона була танцівницею в ресторані "Голлівуд", який відрізнявся від інших ресторанів нашого міста тим, що пропонував відвідувачам свою фірмову шоу-програму, частиною якої були її танцювальні виступи. Її тіло було дуже спортивне, міцне, струнке і гнучке. Мені страшенно подобаються такі гарні, природні, не накачені в шейпінг-залі м'язи на ногах, сідницях, животі та інших частинах тіла отаких дівчат, які здобули їх заняттями спортивною або художньою гімнастикою. Також мені дуже подобалося її прізвище. Воно так їй пасувало! Я навіть спочатку не вірив, що це її справжнє прізвище, думав, що це просто прізвисько або сценічний псевдонім, дуже влучно придуманий, бо саме такою вона і була. Її прізвище було Шкода.

Оля Шкода з бешкетними завоїстими чорними оченятами, статурою гімнастки і ходою танцюристки вразила мене з першого погляду, коли я вперше зустрів її на головній вулиці нашого міста. Нічого кращого на цій вулиці я доти не бачив. Звідки в нас з'явилася така краса? Дізнатися про це я розраховував не сходячи з місця, бо Шкода йшла разом з дівчиною, з якою я був добре знайомий.

— Привіт, Тетянко! — привітався я зі знайомою дівчиною. — У тебе нова подружка?

— Не дуже й нова. Ми вже два тижні знайомі.

— Звідки ти з'явилася в нашому місті, красуне? — спитав я у Шкоди. — Я так розумію, що ти приїхала до нас два тижні тому?

— Так. Мене запросили сюди на роботу, — відповіла вона.

— На яку саме?

— В ресторан "Голлівуд". Я виступаю там з танцювальною програмою.

— То звідки ти приїхала?

— Це неважливо.

— Секрет?

— Таємниця.

— А як твоє ім'я? Чи це теж таємниця?

— Це не таємниця. Оля.

— Оля Шкода — за два тижні це ім'я стало дуже відомим у нашому місті. Принаймні серед крутих. Усі круті вже знають її як суперзірку "Голлівуду", — вставила Тетяна, явно пишаючись тим, що Шкода була її подругою.

— А я Василь. Сьогодні обов'язково повечеряю в "Голлівуді". Гарного дня, — сказав я, після чого подруги пішли своєю дорогою, а я пішов своєю.

Мені було 18, як і Шкодi. Я був не крутим і не мав звички вечеряти в ресторанах. Але того вечора я прийшов у "Голлівуд", щоб побачити танцювальну програму Шкодi. Сама по собі Шкода була неймовірно прекрасна, але в танці вона була просто божественна. Її танець приводив мене в несамовито шалений захват.

Того вечора в "Голлівуді" я був уперше. Цей ресторан був найдорожчим і славився як місце тусовок крутих, ігрових та всяких інших блатних. Тож я був здивований, побачивши, наскільки він був переповнений звичайними людьми, багатьох з яких я ніяк не очікував там побачити.

Виявилося, що причиною такого аншлагу в "Голлівуді" була Шкода. За два тижні чутки про її дивовижну танцювальну програму розійшлися містом і в кілька разів збільшили число відвідувачів ресторану.

Того вечора я побачив, як Шкода поїхала з "Голлівуду" в новенькому Мерседесі з дуже-дуже крутим чуваком. Але попри це і попри натовпи шанувальників, які її оточували, вона помітила мене в ресторані та привітала своєю бешкетною усмішкою і завоїстим поглядом чорних оченят.

Тоді в мене був дуже добрий з фінансової точки зору період життя і я міг собі дозволити щовечора їсти в "Голлівуді". І хоча з часом я скуштував усі страви, які там подавалися, манили мене туди геть не вони, а чарівний танець Шкодi, який я жадав бачити знов і знов.

Щовечора вона вітала мене своєю бешкетною усмішкою і завоїстим поглядом чорних оченят. І щовечора їхала з "Голлівуду" в ще крутішому авто зі ще крутішим чуваком, ніж напередодні.

А через кілька місяців якось у нас вдома задзвонив телефон. Я збирався піти відповісти, та почув, що слухавку взяла моя сестричка Марічка і вже про щось з кимось розмовляла, тож я не пішов. Але Марічка мене покликала:

— Василю, це тебе!

Підійшовши до телефону, я був вражений виразом Марічких оченяточок, в яких сяяли захоплення, подив і цікавість.

— Ти чого така багатозначна? — спитав я її.

— Бо я спитала, хто тобі дзвонить.

— І хто ж?

— Сама Оля Шкода!!! — промовила Марічка так, немов то був сам Санта Клаус.

— Я слухаю, — сказав я телефону.

— Привіт, Василю! — пролунав звідти голос Шкодi.

— Привіт, Шкода!

— Знаєш, я всі ці місяці чекала від тебе ініціативи. І ось коли остаточно зрозуміла, що не дочекаюся, вирішила сама її проявити. Отож і телефоную тобі.

— Дуже неочікувано. І яку ж ти маєш ініціативу стосовно мене?

— Зустріньмося! Поспілкуймося!

— Зачекай, Шкода. Ти щось переплутала. Я — не крутий. І крутої машини в мене немає. Я їжджу на мотоциклі "Ява". І в ресторанах я не харчуюся. У "Голлівуді" я вечеряю лише через те, що там танцюєш ти.

— Я знаю. Я спитала про тебе у Тетяни. Приїжджай до мене. На мотоциклі "Ява". Просто зараз. Я ореную квартиру за адресою...

— Добре. Гарзд. Приїду, — відповів я і поклав слухавку.

Марічка, яка залишалася поруч і чула всю нашу розмову, стояла з відкритим ротом і дивилася на мене, як на супергероя.

— Закрий рота, а то ворона залетить, — розсміявся я і поцьомав любу сестричку в щоку.

Я приїхав за адресою. Шкода відкрила мені двері. Вона була гарна-прегарна, бешкетна-пребешкетна. Я пригальмував при вході, зачаровано милуючися нею, тож вона взяла мене за руку, затигнула всередину і закрила за мною двері. Після чого скинула з себе халат, який був єдиним її одягом.

Яка вона була красивенна без одягу!!! Я дивився й дивився на неї, підкорений її красою.

— З-поміж усіх моїх шанувальників тільки ти дивишся на мене з таким чарівним захопленням. І тільки ти не залицяєшся до мене. Ось і зараз остовпів у захваті. Гарзд, я сама тебе роздягну, — сказала Шкода і стала мене роздягати.

Я не опирався. Мені не було соромно за своє тіло. Я був дуже спортивним: підтягувався на перекладині 35 разів, бігав щоранку 20 км, займався рукопашним боєм на спортмайданчику школи номер 2, де збиралися на тренування вуличні розбишаки.

— Красунчик! — сказала Шкода, знявши з мене все, що на мені було.

Я і сам це знав. Інакше я не дозволив би їй мене роздягнути. Я був упевнений, що побачити мене доставить їй задоволення.

— І на дотик такий міцний, такий сильний! — сказала Шкода, торкаючися руками моїх рук, грудей, живота, сідниць.

Так. Я знав, що торкатися мене їй сподобається.

— Ти завжди так дивишся на мене! З таким шаленим захватом! З отаким, як зараз! Мене ще ніхто так сильно не кохав.

— Я шаленію від захоплення твоєю красою, а ще більше красою твого танцю. Але я тебе не кохаю.

— Ну не кажи дурниці. Я — не лохушка. Я ж бачу, що в тебе нема дівчини, що ти щовечора приходиш у "Голлівуд" подивитися на мене і, поза всяких сумнівів, закоханий у мене.

— Закоханий? Мабуть, я закоханий у твій танець. А тобою я неймовірно захоплююсь. Але це не те, про що ти подумала.

— Ти що, гей?

— Ні. Я не гей.

— Асексуал? Імпотент?

— Не асексуал і не імпотент. Ночами мені часто сниться дівчина, з якою ми уві сні

дуже сильно кохаємо одне одного. І подеколи мені сниться близькість з нею. І з моєю потенцією в тих снах все прекрасно.

— Але зараз я спостерігаю повну імпотенцію, — весело-превесело засміялася Шкода.

— Шкода, просто я можу це робити лише зі своєю коханою. А ти — не вона.

— А свою кохану ти ще не зустрів. І через це у 18 років ти досі незайманий та навіть сексуально неспроможний, — дражнила мене Шкода, роблячи це так по-доброму, так ласкаво, що її слова звучали скоріше як похвала, ніж глуз.

— Я не не можу, а не хочу, Шкода, — відповідав їй я.

— Не хочеш і не можеш, — веселилася Шкода. — Зізнайся: не можеш.

— Так. Я не можу кохатися без кохання. Я не можу кохатися з некою, — усміхався я. — І це — цілком нормально.

— Звучить нормально. Але тоді всі хлопці й чоловіки, яких я зустрічала в житті, — ненормальні.

— Не всі. Я — нормальний, — переконливо сказав я, будучи цілком упевненим у своїй правоті.

Раптом Шкода змінилася в обличчі, посерйознішала і надягнула халат.

— Ти маєш рацію, Василю. І ти будеш дуже щасливий в житті разом зі своєю коханою, яку ти обов'язково колись зустрінеш, — поблагословила мене вона.

Після цього я не припинив щовечора харчуватися в "Голлівуді", а Шкода не припинила вітати мене там своєю бешкетною усмішкою і завоїстим поглядом чорних очей. А за рік вона одружилася з заїжджим столичним кримінальним авторитетом, і відтоді більше я її ніколи не бачив.

Коли я обирав, яку купити собі машину, мені порадили Шкоду. І я заїхав до автосалону Шкода, де був вражений запропонованим мені модельним рядом. Переді мною стояли три Шкоди: Фабія, Феліція та Октавія. Усі три назви — дівочі імена. Найгарніше з них — Феліція, яке означає щасливиця. Чудова назва. Та й Фабія з Октавією — дуже гарні. І всі вони — Шкоди! Круто! Але автомобіль собі я купив від іншого виробника, бо мені потрібне авто трішечки з більшою вантажністю, а Шкод таких нема.

А згодом я зустрів свою кохану половинку. І ми з нею неймовірно щасливі разом. Завдяки благословенню Шкоди.

ОСТАННЄ ПОКОЛІННЯ АМАЗОНОК

Становище жінки у Скіфії було дуже принизливим. Релігійні засади, державні закони, народні звичаї та культурні традиції ставили жінок фактично в положення рабниць чоловіків. І це не дивно, бо засновниками релігії, законів, звичаїв та культури були чоловіки, які прагнули експлуатувати жінок. І впродовж багатьох поколінь у них це добре виходило. Бо жінки щиро любили своїх чоловіків та щиро довіряли їм, і через це дозволили чоловікам задурити їм голови релігією, законами, звичаями та традиціями, доки не зрозуміли, що, віроломно скориставшись їхньою довірою, чоловіки

просто ошукали та поневолили їх. А головне, жінки зрозуміли, що їхнє рабство триватиме доти, доки вони терпітимуть його. Тоді як терпіти не було жодної причини. Адже скіфські жінки ні в чому не поступалися чоловікам — ні в розумі, ні в умінні працювати, ні в володінні зброєю. І не тільки не поступались, а в усьому перевершували чоловіків та не мали вад, які були притаманні чоловікам: вони не пиячили, не спускали гроші на повій і не просаджували родинні статки в азартних іграх.

Так думала моя прапрапрапрабабця, а коли вона поділилася цими своїми думками зі своїми подругами, то виявилось, що всі вони думали так само. Обговорення жінками потайки від чоловіків цієї теми дуже скоро привело до того, що всі жінки й дівчата Скіфії змовилися звільнитися від чоловічого гніту.

Є лише один спосіб звільнення з рабства у своєму власному домі: вбити своїх гнобителів. Наші предкині успішно ним скористалися і стали вільними людьми у своїх містах і селах, на своїх полях і пасовищах, на своїй прекрасній, пишній любій землі.

Цариця, яка посіла в Неаполі Скіфському трон убитого нею чоловіка, мудро, дбайливо і справедливо правила нашими вільними предкинями-амазонками. Після неї корону успадковували її нащадки, правлінням яких вільні жінки теж були цілком задоволені. Царство Амазонок відразу стало швидко розвиватися в економічній, політичній, військовій і культурній сферах. Адже вільна жінка неодмінно має успіх в усьому, чим вона займається. А скіфські жінки мали ще й особливі таланти: були неперевершеними вершницями та лучницями, завдяки чому кіннота амазонок, озброєна луками та стрілами, була непереможною в бою, що дозволяло вільним жінкам не тільки ефективно забезпечувати територіальну цілісність свого царства та захищати його мир і спокій, а й диктувати сусідам свої умови в торгових і митних питаннях.

Проблему задоволення сексуальних потреб і дітородіння амазонки вирішували, вільно кохаючися з чоловіками-інородцями, які у великій кількості повсякчасно відвідували Царство Амазонок, адже наша країна знаходиться на перехресті головних світових торгових шляхів, активно торгує з усім світом золотом, зброєю, конями, худобою, зерном, сіллю тощо, а крім того, за часи амазонок була всесвітнім центром сексуального туризму — країною, яку прагнули відвідати численні шукачі насолод, адже прекрасні вільні жінки славилися на весь світ своїм гарячим, пристрасним, пестливим норовом. Тож кожна амазонка мала величезний вибір з-поміж охочих її чоловіків і завжди могла знайти собі найкращого партнера на свій смак.

Вважалося, що хлопчики, народжені амазонками, були сміливі й мали генетичний хист до верхової їзди та до стрільби з лука. Через те що суспільний устрій амазонок не передбачав наявності громадян чоловічої статі, їхніх синів забирали в дитячому віці правителі дружніх держав і виховували з них елітні підрозділи верхових лучників, а Царству Амазонок натомість робили певні політичні послуги, а також за потребою забезпечували військову підтримку.

Так жили амазонки покоління за поколінням, на своєму практичному досвіді переконавшись в усіх перевагах устрою життя, який вони собі влаштували. Безсумнівно, він був набагато кращим, ніж той, який панував колись у Скіфії і в якому

жили жінки сусідніх країн.

Але рано чи пізно в серці кожної вільної жінки звідкись неодмінно з'являється Мрія, яка, хоч і здається їй фантастичною, нереальною і нездійсненною, та все одно не може не бентежити її своєю неймовірною привабливістю. Ця Мрія час від часу втілює себе в казкових снах, сюжет яких такий несхожий на все, що вона бачить наяву. Ця Мрія наполегливо намагається змусити вільну жінку повірити в те, що так може бути, так має бути, так повинно бути, бо вона дуже-дуже бажає, щоб так було. Це Мрія про зустріч з її коханою половинкою — зі справжнім, гідним чоловіком, якого вона обожнюватиме, самодостатнім і незалежним, добрим і ніжним, сильним і чутливим, чоловіком який поважатиме та розумітиме її, який не плекатиме почуття своєї вищості над нею, який захоплюватиметься нею, як найдивовижнішим дивом, і цінуватиме її, як найкоштовніший скарб, який любитиме її, тобто бачитиме своє щастя у дбанні про її щастя, а не просто відчуватиме хіть до неї та бажання насолоджуватися нею. Це Мрія про те, що вона буде його єдиною, так само як і він буде її єдиним. Це мрія про те, що вони житимуть з ним на її рідній землі, в її рідному царстві — царстві свободи та гідності, поза яким вона не уявляє свого життя.

У повсякденній реальності амазонки поспіль стикалися з хіттю чоловіків, якою вони користалися, щоб отримати від чоловіка сексуальну насолоду і завагітніти дівчинкою. Також дуже часто вони стикалися з прив'язаністю з боку чоловіків, коли, скуштувавши насолоду від близькості з амазонкою, чоловік не міг більше без неї жити, і від його освідчень, серенад та інших докучливих проявів уваги рятував лише закон про обмеження часу перебування чужинців у Царстві Амазонок дванадцятьма добами, порушення якого каралося стратою. Не менш докучливою була прив'язаність чоловіків, яким амазонка відмовляла в близькості, і вони не могли цього пережити. Такі прив'язаності, такі нав'язливі бажання роблять чоловіків просто жалюгідними. У вільній жінці прив'язаність до неї чоловіка викликає огиду, як і будь-яка залежність, бо свідчить про слабкість чоловіка, а амазонкам подобалися сильні.

Дуже-дуже рідко амазонки зустрічали в чоловіках справжню любов. Але навіть у разі, коли така любов мала місце і була взаємною, вільна жінка стикалася зі складною дилемою: поїхати разом зі своїм коханим на чужину, туди, де суспільство ставилося до жінки як до людини другого сорту, і втратити її прекрасне життя в жіночому раї — Царстві Амазонок, або зберегти своє найрідкісніше, абсолютно унікальне в цьому світі становище — становище громадянки Царства Амазонок, відмовившись від любові. Обидва варіанти не відповідали Мрії.

Я з юних років була упертою мрійницею. Я свято вірила у свою Мрію. Я не мала сумнівів, що моє життя призначене для здійснення цієї Мрії. Я відмовляла всім переїжджим хлопцям і чоловікам у близькості, мріючи про близькість лише з одним чоловіком — моїм судженим, на зустріч з яким я трепетно чекала і з яким невідомим мені дивом неодмінно мала здійснитися моя Мрія.

— Мрія — це казка. Вона чарівна, солодка, наснажлива, але жодна амазонка не побачила її здійснення. Чи ти думаєш, ти — єдина вільна дівчина, яка плекає таку

Мрію, донечку? — казала мені мама, непокоячися, що я залишуся незайманою до самої смерті. — Ця Мрія живе в серці кожної амазонки. Ми не знаємо, звідки вона береться, але всі ми маємо таку ж саму Мрію. Та ми не жертвуємо заради неї радостями життя, бо вони — реальність, а Мрія — лише мана.

— По-перше, разом із Мрією в моєму серці звідкись взялась і впевненість у її здійсненні, матусю. А по-друге, навіть якщо вона не здійсниться, чекати її здійснення, вірити в її здійснення для мене є величезною радістю життя. А якщо я кохатимусь не зі своїм судженням, я позбавлю себе цієї радості і почуватимусь нещасною. Та я й просто не зможу цього зробити. Та й ніколи не захочу, — відповідала я.

Мама співчутливо зітхала і, розуміючи, що не в змозі мене переконати, припиняла цю розмову до іншого разу. Те ж саме, що й вона, мені казали всі мої подружки, сестри, тітки та сусідки. І всім їм я давала ту ж саму відповідь.

Того вечора я скакала верхи на своїй Блискавці, просто щоб їй дати набігатися на просторі, а собі — подихати потужним струмом зустрічного вітру. Я шаленію від насолоди, коли щодуху мчу степом і відчуваю радість коня, який летить, майже не торкаючися землі.

Наскакавши досхочу, я спрямувала Блискавку до річки, щоб напоїти її та викупати, а заодно викупатися й самій. У тому місці, де я планувала це зробити, вже купались якийсь вершник і його кінь. Молодий жеребець був прекрасний, не гірший за мою Блискавку, та й вершник був дуже вродливий. Жеребець заржав, запрошуючи Блискавку приєднатися до них, і Блискавка, заржавши у відповідь, зайшла у воду та почала загравати з ним. Поки наші коні проявляли таку цікавість одне до одного, я задивилася на хлопця. Його гарне, сильне, спритне тіло з рельєфними м'язами і мужнє, добре, щире обличчя привернули мою увагу і змусили моє серце забитися в якомусь незвичному солодкому ритмі. Хлопець теж дивився на мене. Його погляд виражав таке ласкаве, ніжне милування, яке до мене я бачила лише у рідних, близьких мені людей. Це було для мене геть незвично, бо всі мої рідні та близькі були жінками й дівчатами.

Хлопець підійшов до нас із Блискавкою і сказав скіфською мовою з типовим кафкаським акцентом:

— Нехай коні побавляться разом. У них, здається, назріває роман, — і протягнув руки, щоб зняти мене з Блискавки.

У моєму житті лише мама знімала мене з коня. Я тоді була геть маленька і навчалась їздити верхи. Тож цей жест викликав у мене такі теплі, солодкі асоціації, що я автоматично, так само як у дитинстві в руки мами, віддалася в руки хлопця. Ці такі сильні і одночасно такі пестливі руки зняли мене з Блискавки, і я опинилася обличчям прямо перед обличчям хлопця. Його усмішка була такою дбайливою, такою уважною і викликала в моєму серці такі щасливі, такі радісні почуття, які асоціювалися в мене лише з моєю Мрією та зі снами, які досі були єдиним її утіленням у моєму житті.

— Як твоє ім'я, прекрасна юна амазонко? — спитав хлопець.

— Ластівка, — відповіла я. — А твоє?

— А моє — Стриж.

— Та ні, я правду кажу: моє ім'я — Ластівка.

— А я і не маю в цьому геть ніяких сумнівів, — ніжно усміхнувся хлопець.

— Ну тоді скажи своє справжнє ім'я.

— Стриж. Це моє справжнє ім'я.

— А якби моє ім'я було Зірка, то ти б сказав, що твоє — Місяць?

— Ні. Я б сказав, що моє — Стриж.

— То ми з тобою Ластівка та Стриж?! — здивувалась я такому символічному збігу.

— Якщо ти — Ластівка, то так, — сказав хлопець, дивлячися на мене як на найкоштовніший у світі скарб.

Тим часом наші коні пестливо терлися одне об одного своїми мордами. Блискавка сором'язливо подавала знаки, що вона хоче покритися, а кінь Стрижа — що він буде дуже щасливий здійснити її бажання.

— Як швидко вони порозумілися! — зауважив Стриж.

— Це не дивно. Вони — тварини. Моя Блискавка незаймана. І останнім часом проявляє цікавість до протилежної статі. Та я наглядала за нею, не даючи їй можливості покритись аби ким. Я хотіла, щоб батько її жереб'ятка був не першим зустрічним жеребцем, а гідним моєї неперевершеної Блискавки. І твій — найкращий з усіх, кого я могла б для неї знайти. Тож нехай собі кохаються, — відповіла я.

— А ти, прекрасна амазонко? — спитав Стриж.

— Я? Я теж незаймана. Але я — не тварина. Я — людина. І не звичайна людина, а вільна амазонка, для якої понад усе — її Мрія, — відповіла я. — Я кохатимусь лише з одним єдиним чоловіком, який є моєю половинкою і з яким моя Мрія стане реальністю.

— Хто цей чоловік, Ластівко?

— Я не знаю, хто він. Але я знаю, яким він має бути. Він — справжній, гідний чоловік, самодостатній і незалежний, добрий і ніжний, сильний і чутливий, чоловік, який поважатиме та розумітиме мене, який не плекатиме почуття своєї вищості наді мною, який захоплюватиметься мною, як найдивовижнішим дивом, і цінуватиме мене, як найкоштовніший скарб, який любитиме мене, тобто бачитиме своє щастя у дбанні про моє щастя, а не просто відчуватиме хіть до мене та бажання насолоджуватися мною, як тварина. Я буду його єдиною, так само як і він буде моїм єдиним. Ми житимемо з ним на моїй рідній землі, в моєму рідному царстві — царстві свободи та гідності, поза яким я не уявляю свого життя, — поділилась я зі Стрижем своєю Мрією.

— Я знаю такого чоловіка. От тільки не знаю, як він отримає можливість жити з тобою у твоєму рідному царстві? Адже чоловікам у ньому жити не можна, — сказав Стриж.

— Я теж цього не знаю. І навіть не маю гадки. Але якось отримає, — запевнила його я.

Стриж задумався на хвилину, а потім усміхнувся і сказав:

— Я теж поки ще не знаю, як, але скоро твоя Мрія здійсниться, Ластівко. А зараз поплаваймо в чистих водах вашої прекрасної річки, — і пірнув у воду.

Я пірнула за Стрижем. І ми плавали з ним наперегони. У цих перегонах спочатку

перемогала я, бо була швидшою. Але врешті-решт переміг Стриж, бо він був витривалішим.

Поки ми пустували, жеребець Стрижа покрит Блскавку, після чого вони почали разом бігати берегом річки. А коли і ми, і вони нагналися, ми зі Стрижем сіли на наших коней і поскакали до мене, бо я запросила його в гості. Гостинність амазонок славилась у всьому світі, і я не могла не проявити її до Стрижа.

Коли ми в'їжджали в село, всі амазонки, які нас бачили, захоплювалися конем Стрижа і дивувалися тим, що я їхала додому з хлопцем, бо досі вони за мною такого не спостерігали і знали, що я не вступаю ні з ким у близькість через мою "фанатичну мрійність".

— Донечку, невже ти схаменулася і вирішила жити, як усі? — зраділа мама. — З яким чудовим хлопцем ти сьогодні приїхала! Ласкаво просимо, хлопче! Звідки ти?

— Дякую господині за ласку, — відповів Стриж мамі. — Я — сармат на ім'я Стриж. Мій народ живе в горах Кафкасії.

— І що, у вас там у всіх такі добрі коні? — продовжувала підтримувати розмову мама, одночасно з цим допомагаючи мені приймати гостя згідно з нашими традиціями, які містять певні ритуали та певне частування.

— Так. Сарматські коні — отакі.

— А ми-то думали, що найкращі у світі коні — наші. Нам би таких, як твій!

— Скоро такий буде й у нас. Жеребчик Стрижа покрит Блскавку, — сказала я.

— Чудова новина, донечку! Сьогодні взагалі чудовий день! Ось і ти нарешті кинула химерити, моя люба!

— Нічого я не кинула. Я запросила Стрижа до нас згідно з нашими законами гостинності. Але закони гостинності не вимагають від мене кохатися з ним, — заперечила я.

— То ти не збираєшся з ним кохатися? — здивувалася мама і звернулася до моїх сестер: — Тоді, дівчата, цей красунчик — ваш.

— Дівчата, даруйте, але я не ваш, — сказав Стриж своїм воркітливим низьким голосом. — Я кохаю Ластівку. І кохатимусь лише з нею єдиною. Та це станеться не зараз, а після того, як я здійсню її Мрію.

Ці слова юнака неслуханно вразили мене. Вони приголомшили навіть маму та моїх сестер.

— Ми знайомі з тобою лише півдня, Стриже. Коли ти встиг мене покохати? — спитала я його.

— Півдня, як ми з тобою зустрілися і як я зрозумів, що моя кохана половинка — це ти. А любов у серці — дещо вічне, так само як сама душа, — відповів Стриж.

Бачачи, наскільки близько до серця ми брали його слова, наскільки ми переймалися його рішучістю здійснити Мрію, Стриж зрозумів, що насправді цю Мрію плекаю в серці не я одна і що кожна з присутніх у вищій мірі небайдужа до того, про що він казав.

— Любі амазонки, — звернувся тоді він до нас, — пропоную скласти план

здійснення Мрії. Поділімося всією інформацією, яка нам для цього може знадобитися, а потім разом поміркуймо, сплануймо та зробимо все потрібне, щоб Мрія врешті здійснилась.

— Ну гаразд, пофантазуймо, — з демонстративним скепсисом і прихованою надією сказала мама, а ми з сестрами мовчки кивнули головами.

— Тоді послухайте мою історію, — почав Стриж. — Мій народ, на відміну від інших, не вигадував своїх і не позичав чужих релігій. Ми слугуємо Любові й Життю, знаходимося з Ними в природному зв'язку, черпаємо від Них розум, сили, знання, удачу і все, що необхідно людині для щастя. Через цей зв'язок з Любов'ю і Життям ми трансформуємо свою нижчу егоїстичну природу в вищу природу — природу любові. Хтивість і прив'язаність ми трансформуємо в любов. Схильність бачити в усьому й усіх навколо ресурс для здійснення своїх егоїстичних бажань, схильність експлуатувати все та всіх навколо ми трансформуємо в прагнення опікуватися всім та всіма навколо. Схильність намагатися отримувати щастя через споживацтво ми трансформуємо в здатність сягати безмежного щастя через творення, через діяльність, спрямовану на збільшення краси, гармонії, добробуту та щастя скрізь для всіх навколо. Так ми сягаємо просвітлення, яке розкриває нам всю повноту життя. Тож ми природно маємо усі ті якості, про наявність яких у своїх коханих половинках мріють амазонки.

Ми всі виросли в просвітлених родинах. Стосунки між нашими батьками саме такі, про які мріють амазонки. Інших ми не бачили, не знаємо і не уявляємо. Це єдиний стандарт стосунків між чоловіком і жінкою, єдиний стандарт ставлення чоловіка до жінки в нашому народі. Це звичайний стандарт, притаманний людям, які подолали свою нижчу природу і живуть під проводом вищої.

Але все людство живе не так, як ми. Людством править зло. А зло завжди намагається привласнити, поневолити, підкорити та експлуатувати все і всіх, до кого може дотягнутися. І нещодавно зло дотягнулося й до нас. Незліченне військо парф'ян рушить з півдня, завойовуючи одну за одною країни Кафкасії. Тих, хто чинить опір, парф'яни завдяки величезній перевазі в чисельності та озброєні перемагають, їхні міста й села розграбовують і спалюють, а їхніх мешканців убивають всіх до жодного. Тих, хто не чинить опору, парф'яни оголошують підданими своєї імперії, обкладають даниною, запроваджують на їхній території свої закони, а всіх неодружених юнаків з їхніх родин забирають у свою армію, за допомогою якої вони прагнуть сягнути світового панування.

Сармати прийняли рішення не чинити опору та підкоритися долі, але всім неодруженим юнакам наказали покинути країну і залишитися вільними, відправившись на північ у пошуках кращого життя. Я — один з них.

Ми зупинились у степу, що лежить на схід від Царства Амазонок. Нас кілька десятків тисяч. Усім хлопцям спало на думку, що найкращим, що ми могли б зробити, було б одружитися з амазонками, стати громадянами вашої квітучої країни і робити свій внесок у її подальший розвиток. Але всі ми добре знаємо про устрій вашого життя. Тож, на жаль, цей чудовий план було визнано нездійсненим.

І лише я ніяк не міг від нього відмовитись. Непоясненне відчуття, що моя доля, моє щастя, моя кохана половинка чекають мене саме в Царстві Амазонок, не давало мені спокою, доки я не відправився сюди і не зустрівся сьогодні з Ластівкою.

— Ця інформація суттєво збільшує шанси на здійснення нашої Мрії, — висловила нашу спільну думку одна з моїх сестер після кількох хвилин мовчання, впродовж яких ми переварювали почуте.

— Чи є поміж вас принц, народжений у династії, яка править вашим народом? — спитала у Стрижа мама.

— Так. Є.

— Тоді, сподіваюсь, у нас усе вийде. Цього року в нас на царство була коронована Зоря, юна дочка нашої покійної цариці, яка загинула в бою, ведучи за собою нашу кінноту під час битви зі східними кочівниками. У битві ми перемогли, але втратили нашу любу царицю. Відомо, що її наступниця береже цноту, так само як наша Ластівка, і є підозра, що причина цього та ж сама, що й у Ластівки. Моя пропозиція така: нехай ваш принц нанесе візит нашій юній цариці. Відразу раджу, який дар він має їй піднести: одного з ваших коней. Вона оцінить! І неодмінно захоче, щоб таких коней у нас стало багато. А головне — нехай принц запропонує Зорі здійснити її Мрію, так само як ти запропонував це Ластівці, і повідомить, що кілька десятків тисяч юних неодружених просвітлених сарматів, які ідеально відповідають нашій Мрії, прагнуть одружитися з амазонками і присвятити свої життя дбанню про їхнє щастя, а також про добробут і безпеку нашого царства, і що сам він мріє одружитися з Зорею. Упевнена, що все інше влаштує цариця.

Я, мої сестри та подруги були останнім поколінням амазонок. Та головне — ми покоління амазонок, яке побачило здійснення своєї Мрії.

ВИБІР

— Вітаю, — сказав Святий Петро панові Богдану, який залишив тіло і постав перед воротарем раю. — Добре в тебе ім'я, друже, правильне. Так і є: Бог дав, Бог взяв. Ходімо, зроблю тобі презентацію раю та покажу й розповім усе, що тобі потрібно знати.

— Вітаю, любий Петре, — відповів пан Богдан, який, хоча й не очікував тут опинитись і зустрітись з апостолом, але не розгубився, швидко зорієнтувався і був радий бачити Петра та усвідомити, що потрапив до раю. — Це велика честь для мене. Не думаю, що я цього заслужив, та все одно мені дуже приємно. Подарунки життя — завжди неочікувані сюрпризи.

— Ну це ти так кажеш через скромність, — заперечив Петро. — Життя ти прожив ідеально. Уникнув усіх пасток затягнути тебе у щось нечесне. Уникнув будь-якого спричинення страждань іншим Божим створінням, зокрема був вегетаріанцем. Завжди брав участь у боротьбі добра зі злом, ніколи не відсиджувався, як би це не було важко. Слугував щастю свого народу і життю в цілому. Тож куди ще ти міг потрапити, як не до нас?

— Та просто, наскільки я зрозумів, тут у вас якась релігійна тусовка, якщо ключі від

цих воріт у тебе. А я релігію вважаю шахрайським бізнес-проектом. Отож і дивуюся: що у мене спільного з тутешніми мешканцями? — зауважив пан Богдан.

— Ані я, ані рай, ані Бог не маємо нічого спільного з релігією, — відповів апостол. — Я теж вважаю її шахрайським бізнес-проектом. Тож ти потрапив до кола однодумців. Гарзд. Ходімо.

Святий Петро взяв ключ, який висів на ланцюжку в нього на шиї, відкрив ворота, і вони зайшли у світ любові, мудрості, безкорисливості, краси, гармонії та щастя. Хоча нічого особливого в цьому світі не було. Це був просто нормальний, природний світ, не зіпсований людством і населений, крім дикої фауни, лише тими представниками нашої форми життя, яких інші люди вважають не від світу свого. Спілкуючися з ними, пан Богдан відразу відчув, що Петро був цілком правий, повідомивши йому, що він потрапив до кола однодумців.

Зазвичай коли новенький вливається в колектив, це такий певний процес, який потребує якогось часу. Але цього разу пан Богдан відразу відчув, що опинився поміж дуже близьких, рідних людей у великій райській родині як невіддільна часточка її спільного щастя.

Святий Петро спочатку дав панові Богдану приміряти юне, дуже вродливе райське тіло, в якому він мав тут жити. У цьому тілі Богдан відразу відчув себе саме так, як йому завжди мріялось: воно було легке, зручне, слухняне, і кожний подих, кожний рух у ньому доставляв відчуття величезної насолоди. Це тіло не знало жодних обмежень. Воно просто виконувало всі його бажання. Коли він подумав: "Який же я легкий! Неначе птах! Та я зараз просто злечу в небо!" — він злетів. І літав, скільки бажала душа, то розсікаючи райські небеса зі швидкістю блискавки, то ширяючи у височині над безмежними казковими райськими краєвидами, доки не згадав, що Святий Петро чекає на нього, щоб продовжити знайомити його з усім, з чим йому потрібно було познайомитись.

— Перепрошую, любий Петре, я захопився та забувся, тож зайняв твій час, змусивши чекати, — вибачився пан Богдан перед святим апостолом.

— Ніяких проблем, друже, — відповів Петро. — Навпаки, ти зекономив мій час: мені не доведеться розповідати тобі про можливості райського тіла, бо ти сам миттєво в ньому освоївся.

Раптом звідкись заграла надзвичайно гарна мелодійна ритмічна музика і на великій мальовничій галявині почали співати й танцювати прекрасні райські дівчата, настільки вродливі, що такої краси неможливо було собі ні наміряти, ні уявити. Вони співали райськими ангельськими голосами, які можливо було порівняти лише з голосами Шреї Гошал та Бенедетти Каретти, і танцювали то просто, то з м'ячами, то зі стрічками, то з обручами та з булавами, і їхні неймовірно красиві рухи можливо було порівняти лише з рухами Софії Раффаелі. Пан Богдан зшаленів від захвату, чуючи й бачачи це.

У певний момент цієї події, коли всі дівчата покидали предмети, з якими вони танцювали, до них приєдналися хлопці. І оце райське тіло, яке примінив на себе пан

Богдан, покликало його теж приєднатися. Він відчував, що знає, може й прагне виконувати всі рухи танцю, райським голосом з насолодою співаючи слова цієї пісні, які звідкись йому були добре знайомі. Цей танець і цей спів ішли від його серця — нового юного райського серця, сповненого райського щастя. І він танював та співав разом з усіма. Це було ще прекрасніше, ніж літати в небесах.

Святий Петро насолоджувався цим дивовижним видовищем і цими чарівними звуками, а після танцю, коли переповнений блаженством пан Богдан підійшов до нього, сказав:

— Ну тепер, якщо ти не маєш заперечень, можеш залишатися в раю в цьому тілі, а якщо маєш — обрати собі щось інше в якомусь іншому місці. Зазвичай карма діє примусово, не залишаючи нікому ніякого вибору. І тільки в раю у людини питають її згоду, — перейшов святий до завершальної частини виконання своїх обов'язків з прийняття новенького.

Захоплені очі пана Богдана ясно свідчили про його очевидну згоду, тож апостол промовив ці слова як чисту формальність і збирався вже додати: "Гарного дня!" — та піти на свій пост до воріт раю.

— У мене тільки є одне запитання, любий Петре, — відповів Богдан. — Як мені впізнати поміж цих райських красунь мою кохану дружину пані Оксану. Під час танцю я уважно вдивлявся в кожную з них, але безрезультатно.

— Її тут нема. Вона не в раю. Не питай мене, чому. Карма, знаєш, дуже точна річ, але для розуміння, навіть мого, дуже складна. Напевно, твоя Оксана недовідпрацювала щось зі своїх старих боргів. Тож вона зараз у проміжному стані між утіленнями, готується до чергового народження на Землі, — пояснив комендант раю.

— А... Ось воно що. А я був упевнений, що ми з нею можемо потрапити кудись лише разом. А виявляється, ні. Тоді я скористаюся своїм ексклюзивним правом кандидата до раю зробити вибір мого наступного втілення. Я обираю бути з нею, — здивував Святого Петра й усіх присутніх своєю відповіддю пан Богдан, повернувшись до своєї коханої, яка насправді і є його раєм і без якої будь-що лишається порожньою рамкою, в яку не помістили картину, або порожньою оправою, в яку не помістили діамант.